

ANGELČEK

Priloga „Vrtcu“.

Štev. 8.

Ljubljana, 1. avgusta 1910.

XVIII. tečaj.

Materina molitev.

Klečala je dolgo, iskreno molila,
Devico nebeško goreče prosila:
„O Mati, o rajska Kraljica,
daj, da zopet vzevetejo mu lica —
daj, da mi ozdravi sin,
ki ga ljubim iz globin
srea materinega!“ . . .
Še enkrat zaupno proseče
se mati v Marijo ozrla,
v Prečisto pogled svoj uprla . . .,
potem je odšla iz svetišča.
In prišla domov je, in otrok vesel
na pragu je ljubljeno mater objel,
ki skoro verjeti ni mogla,
da toliko res je premogla
molitev srea prosečega
in prošnja srea ljubečega . . .

Ivan.

Dogodki iz svetniškega življenja.

Tri svete sestre († 1. 120.) Ob času cesarja Hadrijana je živel v Rimu blagorodna gosa, po imenu Zofija. Imela je tri hčerke. Najstarejša je štela 12 let in se je imenovala Pistija (Vera); srednji je bilo ime Elpija (Nada) in je bila dve leti mlajša; najmlajša, Agapeja (Ljubezen) je bila v 9. letu. Dobra mati jih je temeljito poučila v krščanski veri in lepo vzgojila. Vse tri so blago mater zelo ljubile in jo rade ubogale, tudi med seboj so se kaj rade imele. S svojim vzglednim življenjem in modrim govorjenjem so celo mnoge nevernike pridobile Kristusu. — Tako so bile najbolje pripravljene za sveto mučenstvo. Ne-prestrašeno so pred poganskim sodnikom spoznale sveto vero. Sodnik jih hoče najprej s prijazno besedo in z raznimi obljubami odvrniti od Kristusa. Ko pa nič ne opravi ne z lepo besedo, ne s pretenjem, jih da trpinčiti z najhujšimi mukami, ki so bile takrat v navadi zoper kristjane.

Najprej pride na vrsto Pistija. Ganljivo se poslovi pri materi: „Vidite, ljuba mati! Koliko dobroto mi izkazuje Gospod Jezus; torej le še dalje me podpirajte s svojo molitvijo v mojem boju!“ Potlej pa reče sestram: „In vidve, preljubljeni sestrici, ne bojta se za Kristusa prestati tako slavno smrt. Eno mater smo vse imele in smo skupaj rastle; zato naj bo tudi naša smrt skupna in naš odločni sklep sestersko zedinjen.“ Enako krute bolečine sta junaško prestali tudi mlajši sestrici Elpija in Agapeja. — Mati pobožno pokoplje vse tri svete hčerke. Tretji dan pride molit na grob svojih otrok. Med molitvijo tudi ona mirno in sladko v Gospodu zaspi. Truplo svete matere položijo poleg svetih hčerk, da bi vse štiri skupaj čakale veličastnega vstajenja. Njih god se obhaja 1. avgusta.

Sv. Bernard je bil eden največjih mož svete katoliške Cerkve v srednjem veku. Papež Inocencij II. ga imenuje „zid Cerkve božje“, Aleksander III. „luč Cerkve“, sv. Tomaž Akvinčan „posodo svetosti“, učenik kardinal Baronij „nebeško trombo“ in enako ga slavijo še drugi; zlasti se šestokrat imenuje „metodočni“ učenik. Bil je večkrat srednik in svetovalec v svetovno važnih rečeh.

To slavo, za čas in večnost, si je pridobil zlasti s pomočjo svojih dveh mater: svoje telesne matere in nebeške Matere, prečiste device Marije. Njegova mati Aleta, bogata in istinito bogoljubna gospa, je imela sedmero otrok, šest sinov in eno hčer. Vse je jako skrbno vzgojevala, še prav posebno pa Bernarda, ki je natanko posnemal svojo vrlo mater v molitvi, v službi božji, v ljubezni do bližnjika, v premagovanju itd. Ko se je v zadnji boleznj poslavljal od svojcev, je še posebno nanj obračala svoje maternoljubeče oči. In tega ni mogel svetnik pozabiti svoje žive dni.

Ko je z izvrstnim uspehom dovršil svoje študije, bi bil lahko dobil najboljšo svetno službo; toda pri izvolitvi stanu se blagi mladenič ni oziral na svetne koristi, marveč le na večno trajne blagre. Pridružil se je jako strogim redovnikom cistercijancem, dasi so mu branili oče, bratje in prijatelji. Pa s tem še ni zadovoljen, da se sam popolnoma posveti Bogu, tudi svoje brate želi rešiti. Tudi tu mu pomaga nepozabna mati. Najbolj se je protivil brat Andrej; nekega dne pa obišče Bernarda in mu reče: „*Vidi matrem* — mater sem videl,“ in nič več se ne meni za svetno slavo. Še enkrat se Andreju prikaže mati in mu poplača z zadovoljnim smehljanjem. Vse brate in tudi očeta je že pridobil; le najmlajši Nivard je doma. Ko se poslavlja od doma, ga objame najstarejši brat in mu reče: „Glej, bratec moj, ta grad, to zemljišče, vse posestvo boš ti sam imel.“ A duh materin je navduševal tudi to mlado srce; očitaje ga pogleda in pravi: „Vi si izvolite nebesa, meni pa pustite zemljo, to ni enaka razdelitev,“ in tudi on gre za njimi. Tudi sestra

Humbelina je v samostanu srečno dovršila tek svojega življenja. Za materjo Bernard, za Bernardom oče, sestra in bratje — srečna družina!

Roza Limanska je prva svetnica v Ameriki. Že v detinski dobi je razodevala nenavadno svetost. Nikoli ni jokala, kot drugi otroci. Velike bolečine je trpela mirno, celo veselo. Zgodaj se je začela postiti vsak petek in vsako soboto. Že v petnajstem letu je storila obljubo, da ne bo več mesa jedla; kmalu je začela živeti le ob kruhu in vodi. Bila je zelo pridna in delavna. V dominikanskem redu si je izbrala za zgled sv. Katarino Sijensko in je — kakor ta — imela veliko milosti, pa tudi veliko trpljenja.¹ († 1618.)

Kaj so govorile lilije?

(Sanje nedolžnega srca)

Pepinca je odložila škropilnico, s katero je zalivala na vrtu rdečim in belim georginam, ponižnim mačeham in vijolicam in ozkolistim, srebrnobelim lilijam. Odložila je škropilnico in sedla na zeleno, vabljivo klopco pred kapelico in gledala po vrtiču.

Res, lep je ta vrtec! Sredi njega stoji skalna duplina, kapelica lurške Gospe; pred njo pa rastejo deviške lilije. Vitko steblo jim kipi kvišku k obličju najčistejše Device; bele glave gledajo k nebu in dehtijo prijeten vonj. Morda pa to ni vonj, morda je le vdana, iskrena molitev? Poleg kapelice je zelena klopca, na katero je sela Pepinca; od kapelice pa se vijejo in

¹ Daljši popis njenega svetega življenja gl. Zgledi bogoljubnih otrok II.

cepijo drobne stezice, posute z belim, drobnim peskom, med gredicami z raznobojnimi cveticami.

Prijetno se je zdelo sedeti Pepinci na klopci; neka prijetna utrujenost jo je objela, roke so ji omahnile v naročje, oči so postajale nekako težke, zaprle so se, odprle zopet in zopet zaprle . . . Zadremala je. In sladke sanje so sedle poleg nje na klop in ji pripovedovale krasne bajke:

Lahen vetrček je zapihljal, pobožal lica cvetic, pobožal nedolžne lilije in prva je vstrepetala in rekla tovarišicam: „Drage tovarišice, bele lilije, pogledite, kako smo srečne, bolj kot druge rože! Katera roža je tako snežno-bela kot me?“

Pa je dahnila druga lilija: „Da, res je, še mogočni in modri kralj Salomon ni bil tako krasen v vsem svojem veličastvu. In ravno zato, ker smo tako čiste in nedolžne, nas je zasadila Pepinca pred kapelico prečiste Device.“

„Da, res je, kar si govorila, draga sestra,“ dostavi tretja, „res je. Toda me smo dobile vse to od vsemogočnega Očeta; me ne moremo premeniti svoje barve. Toda pomislite, kako lepa mora šele biti lepa, čista duša, ki se je še niso dotaknile strasti s svojimi strupenimi rokami. Duša, ona ima prosto voljo in se mora bojevati s strastmi, črnimi in zvijačnimi. Pomislite, koliko lepša je taka čista duša, kot smo me!“

Lilije so umolknile.

Tedaj pa je priletel angel v snežnobeli obleki, dotaknil se je Pepince, in tudi ona se je izpremenila v belo lilijo. Prijel jo je in zasadil med druge pred kapelico. In vse lilije so odprle usta in pele tako sladke in mile pesmi, kakor jih še nikdar nikoli ni slišalo nobeno človeško uho — — —

Pepinca se je zbudila iz nebeških sanj. Nekako neverjetno je gledala na bele lilije pred kapelico, težko ji je bilo po nedolžnih, preprijetnih sanjah; težko ji je bilo po sladkih pesmih, ki jih je pela med lilijami nebeški Kraljici . . .

Pokleknila je Pepinca pred Brezmadežno in tako goreče prosila, naj ji izprosi ona, mogočna Gospa, da bi nikdar ne šla temna senca čez nedolžnost njene

duše, da bi nikdar ne prišla strast in se dotaknila s svojo črno roko bele, čiste duše, da bi nikdar ne ovenela bela lilija nedolžnosti v njenem srcu . . .

Bogumil Gorenjko.

Lisica in petelin.

Čepega pomladanskega dne se priklati lačna lisica v vas in opazuje, kje bi se našlo dobro kosilce. Že tri dni ni dobila nič pod zobe, in pajčevina se ji je delala po trebuhu. Zvezde na nebu niso še ugasnile, in jutranja zarja se je šele svitala za devetimi gorami. Oprezno se pritiska lisica k zidu, da je ne zapazi kak pes in ji ne pokaže belih zob. Ustavi se pred neko hišo in zagleda na lini tolstega petelina, ki veselo poje, da se sliši daleč naokrog in oznanuje jutro.

„Lepo znaš peti, kralj kokoši,“ ga ogovori lisica, „kajti že mnogo sveta sem prehodila, a vendar nisem še slišala tako izvrstnega pevca.“

„Kajne, da ti je žal, da ne znaš tudi ti tako peti?“ ji petelin odgovori.

„I, seveda mi je!“

„No, zakaj pa se nisi še ti naučila? Pomisli pa, da jaz pojem z zaprtimi očmi; ti pa še z odprtimi ne znaš. Zato te je lahko sram.“

„O, saj me je, in nisem niti vredna, da čujem tvoje petje. Še oči si ne upam povzdigniti kvišku.“

„Ti kosmatinka, ko bi znala kakor jaz, bi te ne zaničevali ljudje, ampak bi te imeli radi in bi ti dajali živeža kakor meni. Nasujejo mi vsako jutro rumenega žita, in zato sem tudi debel, ti si pa suha kakor trska.“

„No vem, da se ti godi dobro. Vse se zgodi, kakor ti hočeš. Samo za eno reč bi te rada prosila. Reci mi, da je ne odrečeš.“

„Gotovo da ne; ker sem mogočen, lahko ustrezem vsaki tvoji želji.“

„Veš, moja želja je prav skromna!“

„No, kaj pa hočeš? Povej!“

„Tebe bi rada videla. Skoči dol na ta gnoj. Saj sem že poprej rekla, da me je sram pogledati kvišku. Tukaj bi te videla lepše nego stoječega v visočini, ker nimam dobrih oči, in tudi tema je precej.“

„Prav si govorila, da moram zleteti k tebi dol, kajti šele po tem boš občudovala mojo lepoto in moje petje. Zapijem ti najlepšo pesem, da nisi slišala take še nikdar, in kar plesala boš po vsej vasi, kakor bi ti kdo godel.“

„Pa le hitro prileti dol k meni, ker mi je že dolgčas in tudi bojim se, da me zapodijo psi, kakor hitro me zapazijo.“

Ko sliši petelin te besede, veselo zaplopota s perutnicami in zleti na gnoj ter začne peti na vse grlo.

Toda lisica se mu tiho priplazi, ga prime za vrat in reče: „Vidiš, kako neumen si ti! Tvoja ošabnost te je prignala v smrt. Če bi imel kaj modrosti v glavi, bi ne skočil meni v lačni želodec. Še nihče se ni izvil izmed mojih zob in tudi ti se ne boš. Za plačilo te snem.“

Ko to izgovori, ga zadavi in jo pobriše črez polje v gozd, da se skrije pred hudimi psi, ki so jo zasledili.

A. Urbanov.

Náša koklja.

Moško koklja s piškami
po dvorišču hodi,
ves svoj zarod za seboj
kokotaje vodi.

Če ustavi Pepček jo —
oj, to se zadere,
da preplašeno v skedenj
Pepček jo ubere.

Slavko Slavič.

Boj za jabelko.

„Saj me nihče ne vidi!“

Dovolj je igranja za danes!“ Tako je zaklical France, ko je zadnjikrat zagnal žogo v zrak. France je bil deček kakih enajst let. Bil je v četrtem razredu ljudske šole.

Ko se naveliča igranja, spravi žogo v vrečico, obleče jopico in se vrne domov. Solnce je grelo na modrem nebu in pošiljalo svoje tople žarke na zemljo z vso močjo. Ubogi France pride domov ves potan in spehan. Mati mu dado južino. Sestrica pa dela računsko nalogo v kotu pri mizi. France se obrne do nje, in ko vidi njeno nalogo, zardi in reče v skrbeh: „Tudi jaz moram spisati računsko nalogo! danes nisem še videl ni knjižice ni peres.“

„Res, France!“ mu odvrne sestra, „kaj bo s teboj? Ves si se poslabšal, odkar so odšli oče na potovanje. Nalog ne pišeš in učiš se prav malo. Kaj bo, če pojde tako naprej.“ France zardi na sestrine besede, povesi glavo in gre v svojo sobo. Ko se vsede k mizi, premišlja, kaj naj počne. Računske naloge namreč ni v stanu napraviti sam, ker se po očetovem odhodu ni učil skoraj nič več računstva. Vendar odpre miznico, da si poišče iz nje knjige in računski zvezek. Vesel vzklikne, ko zagleda računski zvezek svojega sošolca Pavla. Ta mu ga je namreč posodil, da prepíše leni Francek brez umevanja iz njega nalogo.

Ko privleče knjižico iz miznice, preudarja najprvo, bi li sam napravil nalogo ali bi jo kar prepisal. Najbolje bi bilo — si misli — da bi šel na vrt v senco pod košato črešnjo. Nato pa dé samprisebi: „V par minutah lahko prepisem nalogo, potem grem pa lahko pohajkovat po vrtu; čeravno še ne znam nič za jutrišnje šolske ure. Saj imamo tudi risanje in petje, zato pa sem že davno mojster; saj me gospod učitelj vsakokrat pohvali v tem. Zato imam čisto vest, čeravno ne znam računstva.“

To premišljuje seže France po pero in črnilo ter se začne ozirati po sobi, ga li nihče ne gleda, ker prepisuje nalogo.

Ko jo površno prepiše, odide na vrt. Pri odhodu pa vtakne nekaj smodčici podobnega v žep.

Ko pride na vrt pod košato črešnjo, začne ogledovati semtertja, ga li nikdo ne opazuje, potem pa grizti sladkor, ki ga je bil ukradel doma. Nazadnje hoče še zapaliti smodčico. Pod črešnjo se mu zdi kraj nekako prejaven ter hiti zato daleč konec vrta v kot. Tam stoji veličastna lipa. Po celem vrtu se razširja prijeten duh njenega cvetja. Košate veje se razprostirajo dalečokoli. Pod drevesom stoji zelena trata in klopi. Tukaj se zabava in hladi Francetova družina v toplem poletju dolgo v noč.

France sede najprvo na klop, a ko mu tam nič kaj ni všeč, se odpravi na lipo. Tu se mu zdi kraj za kajenje primernejši. Saj si misli, da ga skozi drevesno listje „nihče ne vidi“.

Ko si poišče na drevesu primeren prostor, kjer bi brez skrbi sedel ter pušil, tedaj izvleče iz žepa smodčico in vžigalico ter začne pušiti, misleč, da ga „nihče ne vidi“.

Valčke dima spušča v zrak, z roko pa si podi nadležno muho z nosa. Kmalu je prve smodčice konec. Nato vzame iz škatljice v žepu drugo ter jo prižge. Ošabno sedi med lipovim cvetjem, puši ter si zopet misli: „Saj me nihče ne vidi.“

Kmalu pa zakrije oblak solnce, na vzhodu se pokaže več sivih oblakov, vse kaže na prihod nevihte. Ne dolgo — in vse nebo je ogrnjeno s sivimi oblaki. France se pa ne zmeni za to ter puši svojo smodčico hladnokrvno naprej.

Naenkrat se zabliška, in takoj nato trešči v drevo, kakih petdeset korakov oddaljeno od Franceta. Razkolje deblo do tal. Nebo še bolj zatemni, blisk šviga semtertja in grom bobni. Hudo se prestraši France, ko se ulije huda ploha. Naglo spleza z lipe ter hiti domov.

Dež pa postaja vedno močnejši. Vmes priletava tudi sodra, da hudobni France skoro opeša in ne more dalje. Utrujen se vsede na štor, ki stoji pod črešnjo. Dečkova obleka je že skozi premočena. France sedi na štoru, trepeče od mraza, pred očmi mu švigajo

bliski in bobneči grom ga pretresa. Strahu se zdrzne in leže v travo. Tam ostane, dokler ne mine nevihta.

Mati niso bili v skrbeh, misleč, da je France pri sosedovem Stanku.

Kmalu pa poneha nevihta; lahek dežek začne padati in sedmerobarvna mavrica se prikaže na nebu. Vse kaže na boljše. Svetlo solnce se še enkrat pokaže in orumeni vinorodne gričke.

Ko vidijo mati, da še ni Franceta domov, gredo najprvo k sosedovim; ko ga pa tam ne najdejo, se odpravijo iskat ga po vrtu.

France se ravno dvigne iz trave, ko zagleda nedaleč od sebe skrbljivo — mater. Pa mati se še bolj prestrašijo, ko zagledajo otroka v takem položaju, upadlega in do kože mokrega.

Dobra mati ga popeljejo domov. Tu mu 'pre-skrbe suhe obleke in ga denejo v gorko postelj. Mirno zaspi France in leži do drugega jutra, dokler ga mati ne pokličejo. France sicer že more govoriti, pa toži, da ga še vedno nekaj boli v prsih in zato ne more vstati.

Mati pokličejo zdravnika. Ko ta pride mu po-toži France svoje bolečine. Pove mu tudi, zakaj je bolan, da je sedel na lipi ter pušil smodčice. Medtem pa je prišla nevihta, da ni mogel domov.

Hudo je bil France bolan, imel je vnetje pljuč. Dobri zdravnik mu je pomagal z zdravili, kar je le mogel in znal. Mati in sestra sta mu pa ljubeznivo stregli.

Medtem so prišli oče s potovanja. Žalostno so gledali na bolnega sinka.

Francetu, pa ni dala vest miru. Nekega dne pokliče očeta. Izpove jim vse, kar je počenjal, odkar so bili oče na potovanju. Pove jim tudi odkritosrčno, da je v šoli nazadoval. Nazadnje jih pa prosi milo, naj mu vse odpuste. Oče, videč sinkovo kesanje, mu vse odpuste. Le zapovejo mu, naj se v bodočnosti poboljša. Pripovedujejo mu tudi, kako škoduje kajenje mladim ljudem, in da ne sme storiti kaj takega nikdar več.

France je ostal mož beseda. Ko je popolnoma ozdravel, se je začel pridno učiti, tako da je popravil,

kar se je prej poslabšal. Tudi kajenje smodčic je opustil. Ves se je izpremenil po bolezni; pomislil je, da ga je Bog videl, ko je kadil smodčice misleč, da ga „nihče ne vidi“, a ta ga je zato kaznoval z boleznijo. France je postal pozneje najblažji in najpridnejši fant v celi okolici. Vsi so ga radi imeli.

Slavko Planinski.

Na počitnicah.

Po vročem dnevu nastopi prijeten hlad, po napornem delu sladek počitek. Ta rek je ponovil že pred koncem leta drugošolec France Slak nešteto krat. In ko je vtaknil v žep izpričalo pred šolskim poslopjem, ponovil ga je še enkrat in se jel po njem ravnati.

France Slak je bil sicer prebrisan dečko, le eno slabost je imel, namreč to, da se ni mogel privaditi tistega čudnega računanja, ki ga imajo po srednjih šolah. V drugih predmetih je bil vsekako dober. Bil je marljiv, saj je vedel, da ga starši ne vzdržujejo v mestu prav lahko, dasi imajo posestvo v ugodnem stanju.

Slakov dijak se poslovi torej kmalu popoldne od svoje gospodinje in jo krene po prašni cesti na svoj dom. Z lahkim srcem, z veselim obrazom stopa po ulicah, zavedajoč se, da je tretješolec, kar se mu ne zdi malo.

Lahko si torej mislite, kako so bili učenega sinka veseli mati, ko jim je segel v roko. Sami niso vedeli, s čim bi mu postregli. Francetu je bila jako všeč ta materina ljubezen, da se je tembolj oddahnil po hudem trudu. Vsaj on si je tako mislil, da je prebil pretečeno leto vse gorje tega sveta.

Bilo je v vročih „pasjih dnevih“. Solnce je palilo razsušeno grudo, da je vrana zijala na veji. Pot je oblival kmetiča pri napornem delu. Prijetno je bilo tedaj sedeti v hladni senci, ali pa pohajati po temnem gozdu. A France Slak je bil trdovraten v svojem prepričanju, da je on že dovolj prestal za letos, in zato mu ni šlo k srcu kmetovo trpljenje.

V tistih dneh je dobil Slakov študent pismo od svojega tovariša in prijatelja Petra Osolnika. Pismo je bilo vabilo, naj pride France za nekaj dni k Petru, kjer se bodeta kaj pogovorila o tistem šolskem računanju, kajti Peter je bil računar prve vrste.

Neko jutro so mati založili Francetu žep s popotnino, da ne bi revež omagal na potu. Ni se hotel France peljati, šel je raje peš, da si ogleda natančnejše okolico ob cesti, kajti železni šarec ima preurne noge. „Do noči bom gotovo tam,“ tako si je rekel France, prijel za palico in šel. Sedem ur hoda sicer res ni kratka pot, a za mlade noge je to prijeten pohod.

Do opoldne je prekoračil France že polovico pota, in zdelo se mu je potrebno, da si pod košatim hrastom malo odpočije. Sede v hladno senco, razvije zavitek in izvrstno je bilo, kar so mu bili mati zavili v papir. Želodec si je kmalu dobro okrepil, a noge niso dobile tako naglo svoje čilosti nazaj. Jel je France računati s časom. „Dneva je danes še najmanj osem ur. Čemu bi se tako priganjal? Saj lahko tu malo poležim in potem nadaljujem svojo pot, ko nekoliko pojenja vročina.“ In res se zlekne France v mehko travo ter kmalu sladko zaspi.

Omagal ga je spanec . . .

Cvetke so povešale vele glavice, ptice so molčale na vejah, in kmet se je oziral po nebu, po oblakih, po blagodejni mîči. In glej, nebo je uslišalo njegove prošnje. Tam izza gričev se privale gore temnosivih oblakov. Vedno več jih prihaja, da se razgrinjajo čez nebo. Jasen blisk šviga v njih, a groma še ni slišati, ker je predaleč. Oblaki se vedno bolj kopičijo in približujejo. Zdajpazdaj se čuje tudi otlobobnenje. Neznosna sopara tišči na zemljo. Človek

kakor onemogel hiti s polja, boječ se preteče nevihte.

Oblaki zagrnejo vso modrino neba. Komaj, komaj, da se vzdrže v zraku, tolika je videti njih teža. Blisk se križa, grom postaja silnejši, pribuči vihar, ki pripogiblje drevje in odnaša strehe domovom.

V koči moli oče z družino in prosi, da bi mu bilo nebo milo. Obvaruj nas, Bog, pred točo in strelo!

Strašna ura, huda ura! Strela udarja v drevje ali v zemljo. Vihar hrumi, grom bobni, kakor bi se podirali oboki neba.

Naposled se usuje dež v debelih curkih! A naš popotnik spi še vedno pod hrastom. Prebudi se šele, ko mu mrzle kaplje zalijejo obraz. Prestrašen plane kvišku. Ves zmeden ne ve, kam bi se obrnil. Nedaleč vidi gozd. Tam bo boljše, boljša streha in bolj varno pred strelo. Strela udarja rada v drevje, ki stoji na samem, na prostem, in v hrast posebno rada.

Kakor hitro more, steče France naprej. To pa tudi ni dobro, kadar treska. V gozdu dobi France precej dobro streho pod košato smreko, pa kaj, ker je bil že skoraj premočen.

V strahu stoji pod smreko, kajti treska neprenehoma, dež pa lije kakor iz škafa. Nič ne pomaga Francetu kesanje, da je zaspal pod hrastom. Čakati mora, da se preleti, čakati sam v neznanem gozdu.

Ko se uvedri, krene zopet dalje, a prenoči že v prvi vasi, da se posuši in šele drugo jutro pride do prijatelja. Vesel ga sprejme Osolnikov Peter, a žal mu je bilo potem, ko je povedal France, kako nevihto je prebíl, češ morda je on kriv te Francetove nezgode, ker ga je vabil k sebi.

Mokriški.

Kratkočasnici.

1. **Mati:** „Pepček, reci bratcu, da naj gre proč od vode, da se ne prehladi. — **Pepček,** zavpije: „Proč pojdi, ti osel!“ — **Mati:** „Tako se pa ne reče!“ — **Pepček:** „I, kako se pa reče, če je kdo osel?“

2. **Sodnik:** „Kdo je najbolj kriv pretepa?“ — **Zatoženec:** „Sosed, ki nas je miril.“

Rešitev zastavice v št. 7.

Kava - kavka.

Prav so rešili: Hebar Micika in Munda Tonika, učenki pri Sv. Tomažu pri Ormožu; Gorišek Antonija, učenka II. razreda v Gotovljah pri Žalcu; Pustošek Mihael na Zdolah pri Kozjem; Perpar Stanko, učenec v Tolminu; Kajfež Florentina, učenka v Ljubljani; Piškur Anči, Petrič Mihelca, Smerke Mici, Kondrič Ivanka, Miklič Malka, Klun Anica, Kuhar Zorica in Adica, Dereani Vera, Albreht Cilka, Selak Pepca, gojenke v zavodu d. N. D. v Šmihelu pri Novem mestu; Deželan Mici, Repar Pepca, Sitar Mici, Vesel Fanika, Šinkovec Rozi, Rus Pavla, Košak Mici, Muhič Angela, učenke na istem zavodu; Majetič Leopold, učenec IV. razreda, Marinč Mar., Bauer Ivana, Karolina in Marija, Bukovec Amalija, Kajfež Mar. in Seljan Mar., učenke IV. razreda v Fari pri Kostelu; Plavšak Martica, učenka II. razreda v Trbovljah; Zacherl Minka, Slavka in Franček v Ljutomeru; Donža Mar., Kegl Antonija, Pečuh Antonija, učenke V. razreda pri Sv. Križu na Murskem polju.

Odgovor na šaljivo vprašanje v št. 7.

Nikoli, ker seje le repno seme.

Prav so odgovorili: Gorišek Antonija, učenka II. razreda v Gotovljah pri Žalcu; Kramar Anton, mizar v Mateni; Pustošek Mihael, na Zdolah pri Kozjem; Porekar Viktor in Ciril, učenca, Varlec Milica in Zorjan Micika, učenki na Humu pri Ormožu; Piškur Anči, Petrič Mihelca, Smerke Mici, Kondrič Ivanka, Miklič Malka, Klun Anica, Kuhar Zorica in Adica, Dereani Vera, Albreht Cilka, Selak Pepca, gojenke v zavodu d. N. D. v Šmihelu pri Novem mestu; Deželan Mici, Repar Pepca, Sitar Mici, Vesel Fanika, Šinkovec Rozi, Rus Pavla, Košak Mici, Muhič Angela, učenke na istem zavodu; Plavšak Martica, učenka II. razreda v Trbovljah; Donža Mar., Kegl Antonija, Pečuh Antonija, učenke V. razreda pri Sv. Križu na Murskem polju.